

Заровенъ въ тази крѣпость живъ,
Съсъ своята честь се прѣмирихъ,
И всичко вече забравихъ азъ . . .
Единъ салъ споменъ до тозъ часъ
Тежи на моята душа,
Кат' тѣзи ядни желѣза
На мойтѣ скапани нозѣ —
И той я мжчи и гризе:
На смъртъ се ази закълнахъ,
И клетвата си не сдържахъ! . . .
Заслуженъ, да, е жребий мой!
Богъ знай, въ задгробния покой,
Като отъ тѣзи желѣза,
Дали ще азъ да се спася
Отъ мжкитѣ на съвѣстѣта . . .
Забвене дава ли смъртъта?

10 Априль 1890.